

Tid fandt paa at fæste sig en Brud af Menighedens Midte.

... Da Emanuel og Børnene kom ind gennem Præstegaardens hvælvede Port, sad Gaardskarlen Niels henne paa Kanten af det store Sten-Vandingstrug under Posten midt i Gaarden, tilsyneladende ivrigt beskæftiget med at studere Egnens „Folkeblad“, som han havde udbredt paa sine Knæ. Han var en mørkhaaret Fyr paa godt en Snes Aar, middel af Vækst, sværskuldret og bredbaget, med en opadtrykket, saakaldet Kig-herind-Næse og tykke, røde Kinder, der krusedes af et begyndende Skæg.

I det store Gaardsrum, hvor der i gamle Dage — i Provst Tønnesens Tid — altid havde hersket en nøjeregnende Orden og en Stilhed, der erindrede om Stedets Forhold til Kirken, saa' der nu ganske ud som i en almindelig Bondegaard. Paa maa og faa henkastede Avlsredskaber, spredte Halmbunker, aabentstaaende Stalddøre og en vedholdende Brølen af Kvæg, der ventede paa deres Middagshø, vidnede om Dagens Travlhed. Paa den ujævne Stenbro var der hist og her — efter gammel Skik — henlagt Sildelage for at kvæle Ukrudtsplanterne; og udenfor Bryggersdøren gik Hønsene og skrabede i udkastet Køkkenaffald.